

Dave Eisenberg: Az elsőéves könyvtár szakos hallgató

Reggel hatkor kelek, hogy elég időm legyen felkészülni az előttem álló napra. Ahogy felülök az ágyban, a macskám, Henry nyújtózik egyet, és majdnem leesik az ölemből. Ettől magához tér, leugrik az ágyról, és odatrappol az edényéhez. Hangos nyávogásával próbálja a figyelmem magára vonni. Szeptember közepén járunk. Kinézek az ablakon, felhős az ég, talán szemerkél is kicsit. A falevelek elkezdtek színüket változtatni. Magamra húzom a farmerom meg egy csíkos inget, és indulok be az egyetemre.

Ez a Chevy Tracker, amivel járok, kicsi és olcsó, dzsipszerű járgány, de nekem tetszik. Úgy érzem, kicsit mindenkinél magasabban ülök benne vezetés közben. Berakom a Bruce Springsteen CD-t, és útnak indulok a Thunder Road első taktusaira. Évek óta be se tettem a lábam az iskolába, számítógépekkel dolgozom az egyetem elvégzése óta, és az idén végre elhatároztam, hogy még egy diplomát szerzek. Vezetés közben felhívom a szüleimet, csak ekkor jut ilyesmire időm. Nyugdíjazásuk után Floridába költöztek, és kíváncsi vagyok, hogy érzi magát anyukám a műtét után. Semmi komoly, csak hát amikor az ember szülei úgy hetven felé járnak, a távolból minden orvosi vizit híre ijesztőnek hangzik. Anya örül, hogy hívtam, és ettől én is mindjárt jobban érzem magam. Közben lelassulnak előttem az autók. Csak a mindennapos dugó a Turpiké-on, az egyik fő autósztrádán New Jerseyben. Valahol előrébb egy eszement vöröshajú fickó az út közepén robbant le a kisteherautójával. Már látom a villogó rendőrlámpákat is, akkor jó, talán gyorsan túlleszünk ezen is. Megrázom a fejem, majd a kesztyűtartóból előhalászok egy proteinszeletet. A "bajnokok reggelije", ez van az oldalára írva. Na nem nekem, számomra csak gyors kaja, amikor nincs időm enni. Amikor végre megérkezem az egyetemi parkolóba, teljesen meghatódom, hogy mindjárt a parkolóház legalsó szintjén találok helyet. Lezárom a kocsit, és rohanok az első órára. Pár percet késtem csak, próbálok észrevétlen belopózni az utolsó sorokba, de az oktató észrevesz és mintha elhúzná a száját. Hiába mondogatom magamnak, hogy nem tehetek róla, nem rajtam múlt. Afféle perfekcionista lennék, nem szeretek késni.

Az óra a gyermekirodalomról szól, és a Lúdanyó meséit vesszük. Az oktató szájából furcsa állathangok jönnek, amint próbálja nekünk demonstrálni, hogy kell kisgyerekeknek mesét olvasni. Igazából ez vicces is lenne, de kilátszik az ínye, és van néhány rossz foga is. Ezt a látványt azért megspórolhattam volna. Később nekünk kell időpontot választani, amikor mi olvasunk fel mesét. Ilyet még életemben nem csináltam, és igazából nem is nagyon tervezem, hogy fogok. Milyen mesét válasszak? Leginkább valami olyasmi jut eszembe, hogy beöltözöm óegyiptomi katonának, és hadonászok az ásóval. Majdnem hangosan felnevetek.

A gyerekirodalom óra után átmegegyek az egyetemi fitnessz terembe, ahol a személyi edzőmmel van mára időpontom. Könnyű lenne eltespedni főállású diákként, miközben próbálok megbirkózni az iskolai feladatokkal a meglévő sok mellékállásom mellett. De én elszánt vagyok. Úgy döntöttem, az idén a legjobb formába fogom hozni magam, életem legjobb formájába. Az edző is idejár az egyetemre. Azt hiszem, úgy harminc körüli lehet, és most nősült. Mialatt agyondolgoztat, aminek következményét sajgó izmaid egész héten fogják érezni, a gyönyörű feleségről és a nászútról mesél. Az előző foglalkozásomban jó úton voltam lassú, stressz okozta végem felé, és az iskolába visszatérve remélhetőleg, ez is megváltozik. Tisztában vagyok vele, hogy más irányba kell terelnem az életemet, másféle pályára. Ahogy hallgatom az edzőt, teljesen beleélem magam a történetébe, és ettől mindjárt nagyobb reményeim támadnak.

Az edzés után egyből izomlázam lesz, és fájdalmak közepette bicegek kifelé. Feltuszakodom az egyetemi buszra, és megyek dolgozni a másik kampuszon lévő könyvtárba. Két tizennyolc

éves közé kerülök, akik nyilvánvalóan összetartoznak. Fogják egymás kezét és üvöltöznek egymásnak a fejem fölött. A fickó baseballsapkája féloldalra csapva, mint valami rapénekes-jelölté, és annyi kölnit használ, hogy rám jön a köhögés. A lány nyakán hátul egy óriási tetovált fekete szív díszel, ami elgondolkodtat, hogy ugyan miért rondítja valaki magát ilyesmivel. Megpróbálok arrébb menni, de máshol nincs hely, csak itt. Az út nem tart sokáig, úgy határozok, hogy inkább nem veszek levegőt, ameddig csak bírom.

Amikor megérkezem a könyvtárba, beütöm a kódomat a blokkoló órába, köszönök a főnöknek, és leülök a tájékoztató pult mögé. Mivel jártas vagyok a multimédiában is, az egyik állandó feladatom a könyvtári útmutató térképeinek frissítése, ezen kezdek dolgozni. De nem sokáig, mert odajön egy hallgató, és megkérdezi, hol a vécé. Elmosolyodom, mert eszembe jut, hogy első napomon ezen a munkahelyen rossz információt adtam egy diáknak, aki csak járt körbe-körbe, amíg végül féllábára szinte lesántulva, combjait összeszorítva visszajött hozzám.

Később néhány másik hallgató is odajön hozzám. Az egyik az órájára szükséges kötelező olvasmányt keresi. A másik a lepráról keres információt. Nem kérdezem, hogy mire kell neki. Egy harmadik meg csak bámul rám. Már háromszor kérdeztem, hogy segíthetek-e valamiben, de meg se mukkan. Bosszant kicsit, de mit tehetek. Vagy húsz perc múlva aztán odajön, elveszi a tűzőgépet, összekapcsolja az iratait, és kimegy. Befejezem az aznapi térképet, és kijelentkezem. A ma esti programom baráti, illetve barátkozó vacsora egy közeli étteremben. Néhány másik diákkal együtt próbálunk új ismeretségekre szert tenni. Reménykedem, hogy akad egy lány is, akivel esetleg... De hát korosodó diákként nem könnyű... Bár ki tudja, talán egy nap én is mesélhetek majd az edzőmnek.